

нето на тие съблазнителни новости, — че имало и дѣца удавени, и труповетѣ имъ плуватъ!

Тукъ Милица не утрая. Тя захлупи романа тъкмо тамъ, дѣто се зафащаше дуела съ сабя между благородния герой и петътѣ му врагове—царедворцитѣ на Хенриха III.

— Да вървимъ, Йордо!

Тя се поскъта набързо прѣдъ огледалото, тури си напѣтата шапка съ щраусовото перо, Йордо повика единъ пайтонъ и фукнаха къмъ Ючъ-Бунаръ.

Милициното сърдце туптеше отъ любопитство.

Още при влазянето въ Солунска улица Милица и Йордо видѣхъ прѣдвѣстника на Ючъ-Бунарския потопъ: една планинска бара, която минува край София, бѣше сжщо прѣлѣла и прѣобърнала тая пò-ниска частъ отъ улицата на мжтно, жълто блато. Конетѣ нагазиха въ поройната вода и потънахъ до корема. На Милица гхрдитѣ бѣхтехъ... Ами какво ли ще е на Ючъ-Бунаръ? Конетѣ изгазихъ съ мжка и излѣзохъ на сухо. Бичътъ плюсна пакъ по гърбоветѣ имъ и тѣ отидохъ напрѣдъ, оставяйки по улицата ивица отъ мокритѣ слѣди на пайтона.

Излѣзохъ на Витошка улица, минахъ край свети Краль, завихъ на западъ и ударихъ кждѣ Ючъ-Бунаръ.

Имаше и други кола, що бързахъ по посока на Ючъ-Бунаръ. Зрѣлището на разорение и нещастия привличаше столицата къмъ прѣдградието ѝ. Милица и Йордо горѣхъ отъ нетърпение да заваратъ катастрофата въ пълнотата ѝ.

Милица, естествено надарена съ богато въображение, което романитѣ още пò развивахъ, си прѣдставяше вече умствено картината на наводнението... Какъ страшно бучеше водата, въ която се обръщатъ разни покъщнини, дрѣхи, сждове на разсипанитѣ потопени кѣщи! А мѣжду тие уломки и безименни нѣща плуватъ трупове, съ лица